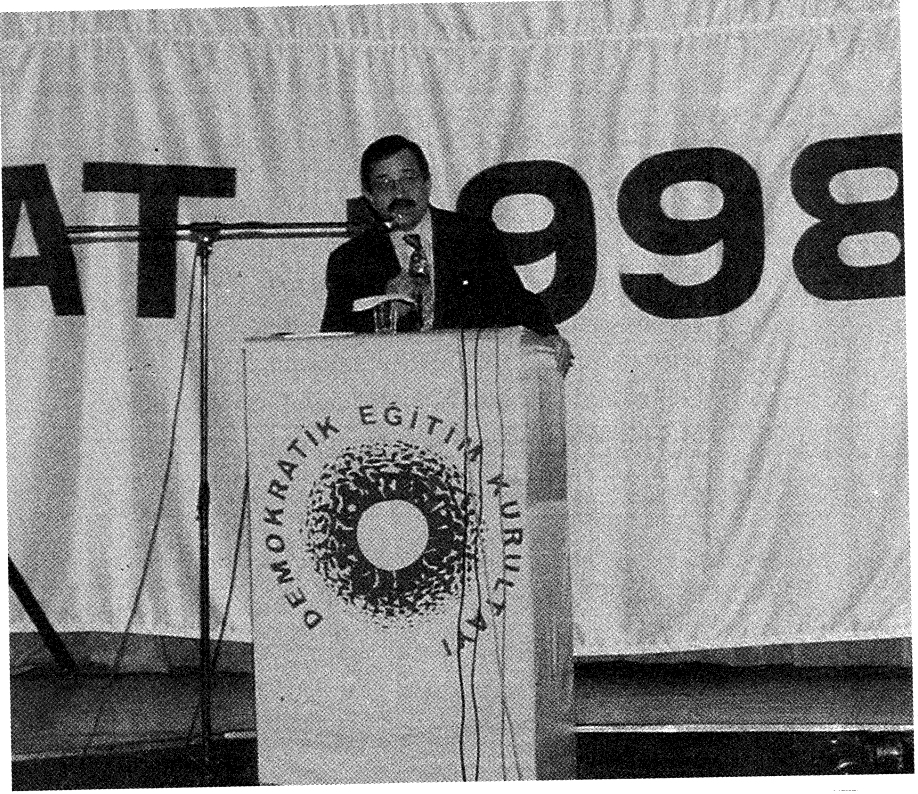

KONUKLARIN KONUŞMALARI

Uluç Gürkan, TBMM Başkan Vekili
Siyami Erdem, KESK Genel Başkanı
Rıdvan Budak, DİSK Genel Başkanı
Gültekin Gazioğlu, TÖB-DER Son Genel Başkanı
M. Süleymanoğlu, KTOEÖS

Uluç Gürkan, TBMM Başkan Vekili

ULUÇ GÜRKAN

TBMM Başkan Vekili, DSP Milletvekili

Eğitim Sen'in değerli delegeleri, demokratik eğitim kurultayının dost izleyicileri, hepinizi bir arada, kadını ve erkeğiyle, genci ve yaşlısıyla birlikte saygıyla selamlıyor ve başarılar diliyorum.

Değerli dostlar, Atatürk'ün yaktığı aydınlanma meşalesinin dayanağı eğitimdir. Bu nedenle başka ülkelerde özgürlüğün simgesi olan aydınlanma meşalesi Türkiye'de eğitimin simgesidir. Atatürk, aydınlanma meşalesini eğitimin sembolü olarak seçerken bir rastlantıyla basit bir beğeniyle hareket etmiş değildir. Türkiye'de aydınlanma devriminin, yani eğitimin bir kez daha gözden geçirilmesi gerekiyor ki bu ülkemizin temel dayanağıdır. Çünkü Türkiye'deki aydınlanmanın temeli, egemenliğin ulusal eğilimini yansıtır.

Egemenliğin doğaüstü bir takım güç ve kurumlardan alınıp halka, doğrudan ulusa indirgemenin yolu eğitimden geçmiştir. Cumhuriyeti kuranlar bunu sağlayabilmenin çok güçlü, yeni ve çağdaş bir eğitimi gerektirdiğinin bilincindedirler. Çünkü Osmanlıdan miras, etnik ve dini cemaat temelindeki o federatif yapılardan bir ulus devletine, o ulus devletinin özgür bireylerine ulaşabilmek, ancak ve ancak harfleri, dili ve değişen çağdaş bir eğitimle gerçekleştirilebilir.

Bu nedenle aydınlanma meşalesinin eğitimin sembolü olması bir tesadüf değildir. Ancak bu konuda Cumhuriyet'in ilk yıllarındaki hızı, Cumhuriyet'in son yıllarında, özellikle içinde bulunduğumuz yıllarda epey düşürdüğümüz hatta ve hatta 1980'li, 1990'lı yıllarda gerilemesine göz yumduğumuz ya da seyirci kaldığımız yadsınamaz.

Eğitimdeki birlik, eğitimin temelde tek anlayışla bir papağan ezberinden kurtarılıp, özgür bireye bizi götürececek birlik ilkesini nasıl zedelediğimizi hep birlikte izledik. Devlet ve milleti birleştirmek, dini öğrenmek türlü gerçeklerle bir anlamda eğitimin temel yapısını, çok önemli bir parçasını, papağan ezberine döndürdüğümüz bir ezbercilik temelinde oturttuğumuzu biliyoruz ve bunun sonucu bizim açımızdan hiç de iç açıcı değildir. O papağan ezberinden çıkan kadrolardan her şey olabilir. Türkiye'de emniyet görevlisi olabilir, vali olabilir, kaymakam olabilir, hakim olabilir, savcı olabilir; bunun için de hep göz yumarak bir anlamda bu oluşuma izin verdik, katkı yapmak. Bu konuda karşı karşıya kaldığımız tehlike artık birkaç on yıl öncesinde kaldı. Bu durum dudak bükeceğimiz, burun kıvrabileceğimiz bir boyutta değildir.

Önemli bir noktaya gelinmiştir ve Türkiye'de kısa bir süre önce de iktidar olmayı deneyebilmiştir. Bu konuda Türkiye, kesin tavrını koymak zorundadır. Hiç kuşkusuz din ve vicdan özgürlüğü, hangi dinden olursa olsun, her toplum, ulus ve devlette temel bir özgürlüktür. Ama bu özgürlük inanç alanında kalmak kaydıyla geçerlidir. Ayrıca yurtlarıyla, okullarıyla, marketleriyle nereye gitmektedirler? Bu, inanç alanında kalan bir din ve vicdan özgürlüğü olmayıp, ülkeyi yönetme duygusunun dışı vurumudur. Buna hiç kuşkusuz Türkiye izin veremez. Türkiye'de şunu da unutmamak

gerekir ki, olay kendiliğinden gelişen, halkın bir bölümünün yüreğinden kopan dini inançlarıyla ilgili bir durum da değildir.

Hiç kimsenin kuşkusu olmasın ki dışarıdan çok özel bir biçimde destek olmadığı sürece Türkiye'yi çöl şeriatına götürmek isteyen anlayışların Cumhuriyet ile Atatürk'ün lâik ve demokratik aydınlanma devrimini sona erdirmesi mümkün olmayacaktır. Ayrıca bir çöl şeriat düzenini getirmek isteyenler, başka kollardan yapılan saldırılarla desteklenmektedir. Bu saldırının ikinci ayağı Türkiye'nin güneyi ile Irak'ın kuzeyinde, petrol ve su yolları üzerindeki bu önemli stratejik coğrafyada, bir kukla Kürt Devleti kurabilmeye dayalı bir terör anlayışıdır. Üçüncüsü, Türkiye'yi yıllık kırk milyar dolarlık - ki bu miktarın yarısı Türkiye'de paylaşılmaktadır - bir uyuşturucu trafiğinde mafyalaşan illegal bir yapılanmanın alanı haline getirmektir. Dördüncüsü de dışarıdan Türkiye'yi etnik ve din cemaatlarıyla yeniden Osmanlı modeline döndürmeye dönük, Atatürk'ün sözleriyle, dahili ve harici bedhahların işbirliğindeki bir fikir kargaşası, Türkiye'ye yönelik bir anlayış çarpıklığı dayatmasıdır.

Şimdi, dörtlü çete diye de tanımlayabileceğimiz bu saldırının hedefi, bugün bizim başlattığımız ve sürdürmekte maalesef zorlandığımız aydınlanma devrimi ve onun ortaya çıkan sonuçlarıdır. Bu sonuçları küçümsemeyelim.

Bakın çevremize; bulunduğumuz coğrafyada güneyimizde, doğumuzda aynı tarz, aynı kültür ve aynı inançtan geldiğimiz ülkelerle çevriliz. Bunların arasında bütün eksikliğine, bütün yetersizliğine karşın, bir tek Türkiye'de demokrasiden söz edebiliyoruz. Bir tek Türkiye'de, insan haklarına saygıyı arttırabilmenin mücadelesini veriyoruz. Bir tek Türkiye'de eksiklikleri, yetersizlikleri aşım, demokrasiyi çağdaş seviyesine ulaştırabilmenin örgütlü mücadelesini her türlü güçlüğü karşın verebiliyor, bir şeyler yapabilmenin imkanlarını bulabiliyoruz. Bir tek Türkiye'de kadın var. Aynı inancı paylaştığımız, benzer tarih ve kültürden geldiğimiz ülkelerde, kadını ve erkeğiyle böylesine birlikte örgütlenip, böylesine bir salonda bir araya gelip, tek bir sezonun taleplerini haykırabilecek başka bir ülke var mıdır? Bir tek Türkiye'de kadının ve sanatsal bağlamda insanı insan yapan çağımız değerleri olan para, bale, çağdaş müzik ve tiyatrunun değerinden söz edilebilir. İşte sanatın içine tükürerek, kadını kafesin arkasına tıkayarak, demokrasiyi de bir kuralların tabii rejimine dönüştürmek isteyen anlayışın ve Türkiye'yi Osmanlı'nın etnik ve dinin cemaatler temelinde dayalı bir tuzağa düşürmek yolunda, Cumhuriyet'in ilk yıllarında başlayan dinamik bir eğitim seferberliğinin durdurulması çok önemli bir merhaleydi. Bugün bu dört koldan saldırının bir nebze getirildiği bir noktadayız. En azından Türkiye'yi çöl şeriat düzenine götürmek isteyenler, yakın gelecekte oluşturulacak bir siyasi alternatif parlamenter düzende, siyasi alternatif olma noktasından uzaklaştırıldıklarını bilirler. Kökten kazındılar, yok edildiler, artık bu tehlike geçti demiyorum. Sadece yakın gelecek örneğin, önümüzdeki ilk genel seçimde bir iktidar alternatifi olarak karşınıza çıkmayacaklar. Ama onlar buna rağmen, bizim hâlâ belli aymazlık içinde seyrettiğimiz toplumda, kendi köklerini daha derine ulaştırmak için önemli büyük çabalar harcıyorlar.

Bakın, sekiz yıllık kesintisiz temel eğitim yasasını çıkarttık. Bu, Türkiye'nin çağdaş eğitime yönelmesi bakımından önemli bir merhaleydi. Ama içini doldurmakta

biraz zorlanırken karşı tarafta çok ilginç gelişmeler oldu. Örneğin; lise düzeyinde papağan ezberi biçimindeki din eğitime yönelen öğrenci sayısı, geçmiş yıllarda ortalama elli beş bin dolayında iken, bu yıl itibarıyla bu sayı o ağır şoka rağmen, o kesimlerce beş altı bin kişi artırılarak, altmış binin üzerine çıkarıldı. Onun için bu konuda geçici bir rehavete kapılmamalıyız. Sekiz yıllık zorunlu temel eğitimin tam bir eğitim seferberliğine, çağdaş ve lâik bir eğitim seferberliğine dönüşmesi konusunda, daha yapacak işlerimizin olduğunu bilmek, görmek zorundayız.

Türkiye'nin güneyi ile Irak'ın kuzeyini birleştirerek, petrol yolları üzerinde bir kukla devlet kurmak hayali şimdilik suya düştü. Eğer Amerika bugünlerde Saddam'ı vurmak istiyorsa, bunda Saddam'ın şirretliğinin yanı sıra, Türkiye'nin güneyi ile Irak'ın kuzeyinde batının petrol bekçiliğini yapacak kukla bir devlete izin vermeyeceğinin ve biraz da petrolü pahalı bir biçimde göstermiş olmasının çok ciddi etkisi vardır. Ayrıca Türkiye'nin uyuşturucu yolları üzerindeki bir pislik rantı, paylaşım alanı haline gelmesi konusunda da bir geri adım söz konusudur. Susurluk kazasıyla pis ve karanlık ilişkilerin - henüz yeterli düzeyde olmasa bile - ortaya döküldüğü, mücadele etmemiz gereken bir konu vardır. Bu konunun Atatürk'ün Kemalist Devrimi'ni yolda bırakmasına, hatta geriye püskürtebilme olasılığına karşı mücadele etmek gerekir ki bu mücadelenin yolu kanımca siyasetten geçiyor. Bu mücadelede kesinlikle bir rehavete kapılmamalıyız, üzerimizdeki ölü toprağı püskürtüp aymazlıktan kurtulmalıyız. Ama siyasete giden yolda eğitim alanındaki örnek çalışmalarınızla ve sizin de ortaya koyduğunuz biçimde toplumun her kesimindeki sivil toplum örgütlenmelerinin dinamizmiyle başarı kazanılabilir. Türkiye'nin aydınlanma devrimi meşalesinin daha pırıl pırıl ve daha gür biçimde yakabilmesi burada ortaya konulduğu gibi sivil toplum örgütlerinin başlatacağı örgütlü ve her türlü aymazlıktan, her türlü rehavetten sıyrılmış dinamik, dik ve kararlı bir mücadelesiyle gerçekleşecektir. Biz siyasetçiler bu mücadelede ancak siz varsanız var olabiliriz. Hepinize başarılar diliyorum.

SİYAMİ ERDEM

KESK Genel Başkanı

Sayın konuklar, Eğitim Sen'in değerli temsilcileri, hepinizi emek hareketinin önemli bileşeni KESK adına saygıyla selamlıyorum.

Sekiz yıldan bu yana sendikal hak ve özgürlükler için ekonomik ve sosyal haklarımızın kazanımı için, büyük bir mücadele yürütegeldik. Bu süreç içerisinde sosyal baskı gücümüzü, demokratik kitlesel caydırıcılığımızı kullanarak kendimizi özgürleştirdik, iş yerlerimizi özgürleştirdik, kazanımlar elde ettik. Bu kazanımların yanı sıra, sendikal hareket büyük bir kurumsallaşma süreci yaşadı. Bugün gerçekleşen Demokratik Eğitim Kurultayı, Türkiye'nin eğitim alanındaki ufkunu açacak projelerin üretilmesi ve sendikal hareketimizin kurumsallaşmasının da bir göstergesidir.

Sendikal hareket sadece üyelerinin hak alma mücadelesini yürütmüyor. Bu temel görevi yerine getirirken, iş sahiplenme, iş yerlerinde üretken olma, iş yerlerini

denetleyebilme, iş yerlerindeki emekçilerin tüm gücünü üretken bir tarzda açığa vurabilme görevini de yapmaktadır. Binlerce eğitim emekçisinin kolektif bir çalışmasının ve kolektif tartışmaların ürünü olan çalışmaları bu yönüyle iş koluna, eğitim iş koluna sahip olma iradesinin de bir beyanıdır. Türkiye’de yaşanan bütün sıkıntıların en önemli nedeni de katılımcılığın ve açıklığın olmamasıdır. Yaşamda çoğulcu tavrın, çoğulcu yaklaşımın egemen olmamasıdır. Bu, eğitim iş kolunda da geçerlidir. Her alanda geçerlidir.

Siyasette halk yoktur, iş kollarında emekçilerin söz karar sahibi olgusu yoktur. Üniversitelerde gençlerin, öğretim üyelerinin karar verme yetkileri yoktur. Halkın iradesinin beyan edilmediği, ortaya çıkartılmadığı çalışma hayatında çalışanların iradesinin ortaya çıkartılmadığı rejim binbir türlü sorunlarla karşı karşıya kalmaktadır.

Eğitimde yaşanan sorunlar Türkiye’de yaşanan sorunların dışında değildir. Rejim kendi için ne üretmişse onun yansımada eğitimdedir. Bugün kapalı rejim, hukuksuzluğun egemen olduğu rejim, antisosyal yaşamın şekillendirdiği rejim tüm yansımalarında eğitimde de etkisini göstermiştir.

Koşullandırılmış bir eğitim anlayışı, dogmatik bir eğitim anlayışı, tabularla çerçevelenmiş bir eğitim anlayışı rejimin müdahalesidir. Rejimin ortaya çıkarmış olduğu gerçeklerdir. Eğitimdeki değişim ve bölüşüm süreci Türkiye’nin rejiminin değişim ve bölüşüm süreçleriyle çok yakından ilgilidir; aralarında kopmaz bağlar vardır.

Bugün öngörülen gençlik tipi, öngörülen insan tipi, tek tip insan yetiştirme anlayışı bilinçli bir tercih üzerine oturtulmuştur ve yıllarca bu anlayışta gençler yetiştirilmiştir. Ama, ortaya çıkan bütün olumsuzluklar da artık üzeri örtülemez bir noktaya gelmiştir; bir değişim ihtiyacı ortaya çıkmıştır. Bu değişimin anahtarı demokrasidir. Tıkanan rejimin çözümünün anahtarı demokrasidir. Tıkanan eğitimin çözümünün anahtarı demokratik eğitimidir ve Türkiye’de demokrasi mücadelesinde alınacak her mesafe eğitim alanını etkileyecektir. Eğitim alanında her mesafe de rejimin demokratikleşmesini etkileyecektir.

Eğitim emekçileri önlere koymuş olduğu dayanışmacı, paylaşımcı, üretken, yerel olduğu kadar evrensel insan haklarıyla donatılmış bir gençliği yetiştirmeli, bunun planlamasını, tasarımını, uygulanmasını yaratabilecek koşullarda etkin olabilmelidir. Türkiye’nin esenliği de Türkiye’nin geleceği de buradadır.

Diğer yandan ülkemizde yaşanan bir çok sorunların temel problemlerini, Türkiye gerçeğini, Türkiye’nin çok dilli gerçeğini Türkiye’nin çok kültürlü gerçeğini görmemezlikten gelme de en büyük handikaptır. Artık, Türkiye mozayigi demokratik bir anlayış içerisinde eğitim alanında da yansımaları bulacaktır. İnsan hak ve özgürlükleriyle donatılmış barışın egemen olduğu bir Türkiye’nin yaratılması birbirimizin reddi üzerinden değil, birbirimizin kabulü yönünden olması gerektiğini her alanda bilinç düzeyine çıkarmamız gerekiyor. Demokratik Eğitim Kurultayı’nın eğitim iş koluna açacağı pencerenin demokratik Türkiye hedefine bizleri daha da yakınlaştıracığı inancıyla hepinize sevgiler saygılar sunuyorum

RIDVAN BUDAK

DİSK Genel Başkanı

Sayın başkan, değerli arkadaşlar, ben de DİSK adına kurultayımı selamlıyorum.

On iki Eylülün yasakladığı, cezalandırdığı, yok etmeye çalıştığı birisi işçi hareketinin temsilcisidir; öbürü ilerici öğretmen hareketinin temsilcisi TÖB-DER. Türkiye'nin, Türkiye toplumunun olumsuz yazgısını da birlikte paylaştılar. TÖB-DER de Disk de Türkiye'nin çağdaş, insan haklarına yaraşır, özgür birey, örgütlü toplum, demokratik devlet hedefine yönelmesini istediler, ama Türkiye, DİSK'le TÖB-DER'in yirmi otuz yıldır sürdürdüğü bu iddiayı maalesef bir türlü kabullenmedi; bunlar yok edilmeye çalışıldı, yeniden varoldular; çünkü hedef yenileşme, değişim, çağdaşlaşma, toplumun ortaklaşması, sosyal hukuk devletini en temel hedef olarak belirlendiği hedef olunca, insanlığın ihtiyacı olan bu hedef gidenleri engellemekte mümkün olmuyor.

Değerli arkadaşlarım, Türkiye bizim ülkemiz. Bu topraklar üzerinde bütün farklılıklarımıza rağmen anlaşarak yaşamamız gerekiyor. Ancak bu mutabakatı sağlayacak olan siyasetin durumunu hepimiz biliyoruz. Siyaseti yapanın siyasetçi olduğunu hemen altını çizerek söylemek istiyorum ki siyasetçiler siyaseti etnik temel, inanç temeli, yörecilik, temsilcilik ilişkisinden çıkarıp, çağdaş bir toplumsal yaşam ortaklaşması ve siyaset üstü toplumsal çıkarları hedefleyen bir biçime dönüştürmedikleri sürece, bu tartışma devam edecektir.

Bugün kamu emekçilerinin örgütlenmesinin bu derece parçalı hale getirilmesinin sebebi de siyasetin iticiliğidir. Siyaset değişimi görmek istemiyor. Siyaset toplum ve halkın taleplerini göz ardı etmeye devam ediyor. Siyaset ilerici ve çağdaş örgütlenmelere karşı tedirgin; solda görünenler de çok dikkatli, çok hassas; mesela sayın Milli Eğitim Bakanı'nın bugün buraya gelmemesini, söz verdiği halde gelmemesini, anlamış değilim. Sayın Milli Eğitim Bakanı'nın sekiz yıllık eğitim konusunda köktendinci var diye parlamento içinde verdiği saygın mücadeleyi göz ardı etmiyorum. Ama geçmişin tözünün, dünün TÖB-DER'in bugün ilerici öğretmen hareketinin temsilcisi Eğitim Sen'in toplantısına gelmemek bir çekingenin göstergesidir. Bunu yapamazsınız: bunu yapmaya hakkınız yok. Bu ülkede ilerici öğretmen hareketini reddettiniz; ilerici sendikal harekete karşı çekince gösterdiniz. İlerici toplumsal yapılanmalara karşı gösterdiğiniz çekince başımıza irticacı çeteleri bela etti. Kim bu ülkede Mustafa Kemaliden ilerici öğretmen hareketi Mustafa Kemalci değil; kim Cumhuriyet'in temel niteliklerine sadakat göstermiş de siyasete biz göstermemişiz? Kim laikliğe, sosyal devlete, hukuk devletine bizim kadar sahip çıkmış; bizim kadar can vermiş, bizim kadar uğruna eziyet çekmiş? Siyasette lafla ilerici olunmaz. Siyaset eylemde ilerici olmayı gerektirir. Ne oldu da ilerici öğretmenin hareketini terkettik; ne oldu? İlerici kamu emekçileri hareketine mesafeli yaklaştık da neyi elde ettik? İşte karşımıza irticayı çıkardınız. Onun için artık hep beraber Parlamentodaki siyasette tercihimizi yapmalıyız; adı sol olan siyasi partiler de tercihini yapmalılar. Çünkü Türkiye Cumhuriyeti Devleti yetmiş beş yıl evvel kuruldu. İlerici niteliği ile yaşayacaksa, insan haklarını, özgürlükleri, sosyal hakları hedefleyen ve batının çağdaş

demokratik devletleri ve toplumlarıyla buluşan bir yaşam tarzını sürdürecektir, burada Türkiye, ilericilerle gericiiler arasında sol siyaset, adı sol olan siyaset, bir tercih yapmak zorundadır. Bunun artık hiç şakası yok. Sendikalaşma; bizim anladığımız o kamu emekçileri tam 8 yıldır Türkiye'nin dört bir yanında örgütlenmeye çalışıyorlar. Hepimiz biliyorsunuz ki toplum örgütlenmediği sürece demokrasiyi koruyamayız. Kamu emekçileri örgütlendiği gün, Türkiye'de toplum örgütlü hale gelecektir; bakın, işçiler demiyorum. Bir işçi konfederasyonu başkanı olarak bunun altını çiziyorum. Öğretmenler örgütlendiği gün, kamu emekçileri örgütlendiği gün, Türkiye'de toplum örgütlenmiş olacaktır ve Türkiye örgütlü bir toplumsal yapıya sahip olarak bir büyük demokrasiye doğru yürümeye başlayacak. Çünkü onların örgütlülüğü bizim gibi, sanayi kentlerinin merkezlerinde, kenarlarında olmayacaktır. Onların örgütlülüğü hem Ankara'da hem İstanbul'da hem Artvin'de, hem Tatvan'da ve hem de Edirne'de olacaktır. Onun için bu örgütlülüğün önünü, siyasette kendine sol diyenlerin açması lazımdır.

Nasıl bir sendikal haklar yasasıdır ki 8 yıllık mücadeleyi bir adım bile ileri taşıyor. Bu mücadele yok sayılıyor. Şimdi kamu emekçileri konfederasyonu KESK'in bünyesindeki insanların, insanlarımızın, hangi iş kolunda örgütlenirse örgütlenirler, Türkiye'nin çağdaşlaşması, Türkiye'nin daha ileri bir demokrasiye varması ve bir büyük sosyal hukuk devleti olması için gayretleri var. Bunu nasıl görmezlikten gelirsiniz?

Eğitim iş kolunu değerlendirirsek; bugün Türkiye'de eğitimin çok sağlıklı kadroların elinde olduğunu söyleyebilir misiniz? Kemal Bal'ın kimi gazetelerdeki açıklamalarını gördük, izledik ve okuduk. Yani bu ülkenin Milli Eğitim Bakanı; Atatürkçülük, çağdaş yaşamı, insan haklarını, barışı, özgürlüğü ve ilerici eğitimi hedefleyen bu örgütün varlığını görmezlikten gelebilir mi? Bu örgütün on binlerce üyesinin, yüzbinlerce üyesinin sendikal talebini görmezlikten gelebilir mi?

Neyle örgütleyeceksiniz, neyle kurtaracaksınız bu ülkeyi? Çetelerden kurtarıyorsunuz; işte bütün deliller ortada, bütün suç belgeleri ortada, yine de yargılamıyorsunuz; niye? Çünkü toplum size de inanmıyor. Devlet ve siyaset inandırıcılığın yitirmiş. İlerici örgütlenmenin, ilerici hareketin önü kesilmiş çeteleşme öyle olmuş; irtica böyle örgütlenmiş; böyle boyutlanmış.

Bir yerde sosyal hareketlenme yoksa, bir yerde ekonomik ve sosyal haklara yönelik sınıfsal çıkar mücadelesi yoksa, orada gericiilik yükselmiştir. Türkiye'nin sıkıntısı budur; Türkiye örgütlenmelidir, Türkiye toplumu, Türkiye'nin kamu emekçileri örgütlenmelidir.

Kimdir kamu emekçileri? Devletin hizmetinde çalışan, topluma hizmet götüren insanlar. Sekiz yıldır mücadele ediyorlar sekiz yıldır Kızılay Meydanı'nda Devletin bir memuru diğer memurunu copluyor. Niye? Hak istiyor. Siyasi iktidarlar vergi almasını beceremiyor; vergi almasını beceremeyip devletin gelirlerini büyütüyorlar ve devletin bir memurunu diğer memuruna dövdürüyorlar. Hayır. Bugün kamu emekçilerinin sendikal hakları elde etmesi ve onların elde edecekleri ekonomik haklar, sosyal haklar yarın onlara jop çeken polis memuruna da yansıyacaktır. Ama siyaset o memuru bu memura karşı kullanmaya devam ediyor. Devlet sendikal talepleri olan kamu emekçilerinin bu mücadelesini çağdaş bir devlet anlayışına yaraşmayacak bir biçimde

önlemeye çalışıyor. Devlet bir memuruna bir memurunu dövdürüyor. Hayır, devlet kendi kendini dövüyor, kendi memurunu dövdürüyor. Böyle bir anlayış olabilir mi? Onun için, Türkiye işçi hareketi KESK'in belli bir süreden beri sürdürdüğü mücadeleyi sözüm ona kamu emekçilerinin, sendikaların, sendikaları olduğunu söyleyen birtakım konfederasyonların taleplerinin tam tersine haklı görüyoruz. KESK ve kamu emekçileri doğru bir tespit yapmıştır.

Türkiye'de grevli toplu iş sözleşmeli sendikal haklar, kamu çalışanlarına verilmelidir. Bu mücadelede DİSK adına konuşuyorum. Sonuna kadar sizinle beraber olacağız. Hatta daha ileri giderek sözlerimi şöyle bitirmek istiyorum: Gelecekte aynı çatı altında sizinle çalışanların mücadelesini birlikte vermek istiyoruz. Kurultayınızı selamlıyorum.

Erol Savumlu (Sunucu)

Sayın Rıdvan Budak'ın bu güzel temennisine katılmamak mümkün değil. Değerli dostlar uluslararası sanayi küreselleşirken ve uluslararası boyutta bize ve emekçilere karşı saldırılarını yükseltirken, öbür tarafta uluslararası boyutta emek cephesinin dayanışması önem kazanmıştı. Yıllarca uluslararası dayanışmanın, emekçi boyutundaki dayanışmanın en güzel örneğini veren uluslararası eğitim emekçileri sendikaları bizi de yıllarca desteklediler. İşte bugün demokratik eğitim Kurultayı'mıza uluslararası dayanışmanın en güzel örneğini vererek, bizi ve eğitimi desteklemek için dost ve kardeş sendika temsilcileri aramızda. Onları saygıyla selamlıyoruz.

Değerli konuklar, değerli delegeler, Eğitim Sen dostları, şimdi kürsüye hâlâ üyesi olmakla onur duyduğum, geçmişte öğretmen hareketi mücadelesinde çok önemli bir yere sahip, demokratik öğretmen hareketi mücadelesinde adeta bir kilometre taşı, 12 Eylül kapattı, ama bizim için kapanmayan TÖB-DER' in Genel Başkanı Sayın Gültekin Gazioğlu. Buyrun Sayın Genel Başkanım.

GÜLTEKİN GAZIOĞLU

TÖB-DER Son Genel Başkanı

Değerli konuklar, sayın meslektaşlar! Sözlerimin başında sizleri sevgilerimle selamlıyorum!

Otuz yıl içinde bu üçüncü büyük kurultayımız oluyor. TÖS'ün topladığı Devrimci Eğitim Şurası TÖB-DER'in Demokratik Eğitim Kurultayı ve nihayet Eğitim Sen'in düzenlediği bu kurultay. Türkiye'de eğitim problemlerine, eğitim yaşamındaki kangren olmuş hastalıklara baktığımız zaman, otuz yılda bu sayı, çok az. Acaba biz öğretmenler, konularımıza ve mesleğimize çok ilgisiz olduğumuz için mi bu kadar az kurultay yapabildik? Oysa ki, ortalama üç yılda bir eğitim kurultayı toplamalıydık ve otuz yılda bu onuncu kurultayımız olmalıydı.

Değerli arkadaşlar, hepiniz çok iyi biliyorsunuz ki bunun sebebi, bizim konularımıza yabancı olduğumuzdan kaynaklanmamakta, aksine konularımıza karşı çok duyarlı olduğumuz için, her vesile ile sorunlarımızı, eğitime ilişkin görüşlerimizi açıkladığımız için, bize ve örgütlerimize sistematik baskılar yöneltilmiştir. Demokratik öğretmen hareketlerimiz kesintilere uğratılmıştır. Birikimlerimize el konulmuş, yeniden toparlanmamız zaman almıştır. Bugün ancak, üçüncü kurultayımızı yapabiliyoruz. Yine de büyük başarı diyorum. Çok iyi bilirsiniz ki, son kırk elli yıl içinde, eğitim düzeni sistematik olarak çok geriye götürülmüş, öğretmen düşmanlığı aşama aşama tırmandırılmıştır.

Bu olumsuzluğun biraz siyasi sebeplerine bakmak lazım. Cumhuriyet okulları, Osmanlı okullarına, din okullarına bir tepki olarak doğmuştu ve bilimsel bilgiyi temel almışlardı. Cumhuriyetin ilk yıllarında tek parti döneminde öğretmenler, o günkü koşullarda, büyük bir fedakarlıkla Anadolu'nun her tarafına bilimin ışığını yaymak için olanca fedakarlıklarıyla çalıştılar. Cumhuriyeti sırtladılar, omuzladılar, taşıdılar. Bu arada şehitler de verdiler. Örneğin, feodal girişimlere karşı yürüten Kubilay, bizlerden biridir. Bu yıl Kubilay'ı anma toplantıları geçmiş yıllara oranla daha canlı yapıldı. Anma toplantıları sırasında ben yurt dışındaydım. Bir şey dikkatimi çekti. Kubilay'ın bir öğretmen olduğunu, bir ilkokul öğretmeni olduğunu ve o sırada yedek subaylığı yaptığını, sanki birileri özenle halkın gözünden kaçıırıyordu.

Değerli arkadaşlarım, birşey daha anımsatacağım: İstanbul işgal edildiği zaman, bilirsiniz, meşhur bir Sultanahmet Mitingi yapıldı. Bu mitingi düzenleyenler İstanbul Muallimler Cemiyeti üyeleridir. İşgal altındaki İstanbul'da, kürsüye çıkıp konuşan Halide Edip ve arkadaşları bizdendir. Bizim meslektaşlarımızdır. 1920-21 yıllarında Türkiye Muallimler Cemiyeti'nin, ülkenin her yanında beyannameler dağıtarak halkı Kurtuluş Savaşı'na çağırdığı iyi bilinir. Öğretmenlerin, Anadolu ve Rumeli Müdafai Hukuk Cemiyetleri'nin kuruluşunda, çalışmalarında aktif rol almışlardır. Sakarya Savaşı'nda ölen subayların çoğu yedek subay muallimlerdir dahası, Erzurum Kongresi'nin seçilmiş delegesi, istifa edip yerinin Mustafa Kemal'e bırakan, Cevad Dursunoğlu bizlerden biridir. Biz böyle bir gelenekten geliyoruz ve Cumhuriyetin kurulmasında, gelişmesinde herkes kadar katkımız ve emeğimiz vardır. 1940'lı yıllara geldiğimizde, o döneme kadar ekonomik olarak dışa kapalı köylerin canlandırılması, pazara açılması konusunda dahi köy öğretmenlerinin görüşlerine, fedakarlığına başvuruldu. Köy Enstitüleri uygulaması böyle bir ihtiyaçtan doğdu ve eğitim hayatımızın en onurlu, dünyaya örnek, girişimidir. Enstitüler ancak beş-altı yıl devam edebildi. Köye giden öğretmenler, yalnız çocuklara temel eğitimi vermekle kalmayacak, aynı zamanda köylülere modern tarım tekniklerini de öğretecek; temel sağlık hizmetlerini sunacak; kooperatifleştirmeyi öğretecek; aynı zamanda da her bakımdan bir köy önderi durumunda olacaklardır.

Değerli arkadaşlarım, dünyanın hiç bir ülkesinde hiç bir zaman öğretmenlere bu denli ağır sorumluluk gerektiren bir görev verilmemiştir. Bizim meslektaşlarımız bu görevleri seve seve yapmışlardır. Fakat ne var ki 1946'da, kurulan Demokrat Parti bu gidişe dur demek için daha kurulduğu yıldan itibaren program yapmış, Köy Enstitüleri'ni

karalama kampanyaları açmıştır. Bilindiği gibi Demokrat Parti, toprak ağaları-ticaret burjuvazisi ittifakına dayanıyordu. Enstitülü öğretmenler köylerdeki feodal yapıyı, feodal kültürü tehdit ediyordu. DP sınıf çıkarları gereği, Köy Enstitüleri'ne onlardan yetişen öğretmenlere düşmandı. Bu nedenle, 1950'li yıllarda ilk kez öğretmen kıyımı başlatılmıştır. 1960 askeri darbesi -ki o askeri darbe sırasında ben çok genç bir öğretmendim- Öğretmenler büyük bir şevkle o darbeyi desteklemişlerdir. Askerleri omuzlarında taşımışlardır; köy köy dolaşıp, 27 Mayıs devrimini halka anlatmışlardır. Muhtarlık görevini de üstlerine alarak, yeniden gericiliğe karşı tavır koymuşlardır. Şimdi, başımıza gelenleri bildikten, öğrendikten sonra düşünüyorum da, o hareketimiz çok yanlışmış; çok üzülüyorum bundan dolayı. O zamanki bilinç düzeyimiz demek ki bu kadarmış. Askerler çekildikten sonra biz feodal kültür temsilcileri, politikacıları ile karşı karşıya kaldık. Kendi gücümüzle, mücadelemizle, gelen saldırıları göğüsledik. Bir Allahın kulu bize sahip çıkmadı, halkımızdan başka.

Demokrat Parti'nin yerine kurulan, onun siyasi mirasını kullananlar, Demokrat Parti'nin adlarını, Adalet Partisi, öğretmen kıyımını Demokrat Partiyi aratacak boyutlara vardırdı. Öğretmen kıyımı konusunda yazılmış kitaplar vardır. Bunları biz yazmadık, hukukçular yazdı. Bir siyasi cinayete, faili meçhul siyasi cinayete kurban giden Muammer Aksoy' un böyle bir kitabı var. Okumayanlara tavsiye ederim. 12 Mart Muhtırası'nı TÖS destekledi. Fakat ilk tutuklanan, okkanın altına ilk giren biz TÖS'lüler olduk. Hapishanelerle ilk kez o dönemde tanıştık.

1980'lere gelindiğinde şunu görüyoruz: Türkiye'de öğretmenler çok hareketli, bazı toplum kesimleri çok hareketliler. Ne istiyor öğretmenler? O günkü sloganları hatırlıyorsunuz. Sendikal hak istiyorlar ve biz miting meydanlarında şunu diyoruz: "Sendika hakkımızı söke söke alırız.". Aldık mı, almadık mı arkadaşlar? Bal gibi aldık. Daha ne istiyorlar?, "demokratik eğitim" istiyorlar. Çok mu büyük bir istek? "Demokratik toplum", "demokratik devlet" istiyorlar. Yanlış ve zararlı bir talep mi bu? Demokrat Parti'nin adılı siyasiler, öğretmen hareketiyle o kadar çok karşı karşıya gelip, o kadar çok karalama yaptılar ki, etkili de oldular; 1980' de idareye el koyan askerlerin okudukları ilk bildirimleri hatırlayın. Sanki darbeyi TÖB-DER ve DİSK için yaptılar. Çünkü o bildirimlerde sadece iki örgütün adı geçiyordu; DİSK ve TÖB-DER. DİSK, genel başkanını, TÖB-DER 200 kadar üyesini teröre kurban verdi. Şubeleri ve genel merkezi bombalandı. Biz sürekli "öğrenim ve can güvenliği" istedik. Biz hep yasal zeminlerde kaldık, demokratik haklarımızı kullandık. Terörle mücadele etmek için yönetime el koyanların, TÖB-DER'i ve DİSK'i kapatması için haklı, kanuni, vicdani bir sebepleri olabilir mi? Şimdi böyle oldu. Niçin böyle olduğunu kısa zamanda anladık. CUNTA'nın eğitim politikaları, Aydınlar Ocağı adı altında bir örgüt tarafından belirlendi, Türk-İslam sentezi denilen, kimsenin ne olduğunu anlayamadığı, su ile zeytinyağından bir sentez yapmak gibi, yani, ırkçılıkla dinciliği karıştırarak bir felsefe üretmek üzere yola çıkanlar, 12 Eylül'ün eğitim politikalarına damgalarını vurdular. TÖB-DER bu yüzden kapatıldı. İlerici öğretmenler bu yüzden baskı altına alındı. TÖB-DER faaliyette olsaydı bu işi yapabilirler miydi? Eğitimi bu denli geri, çağdışı bir içerik ve işleyişle götürebilirler miydi? Hiç kuşkusuz hayır!

Bu dönemde yapılan birkaç uygulamaya dikkatinizi çekeceğim: Dünya'nın hangi ülkesinde görülmüştür ki, din derslerinin okutulması mecburiyeti, anayasa hükmüdür. 12 Eylül yönetimi bunu başarmıştır(!). Din dersleri okutulması ilkokuldan lise sona kadar mecburidir. Ama mesela, matematik dersi okutulması anayasaya göre mecburi değildir. Türkçe dersine bile anayasada ders olarak okutulması mecburiyeti getirilmemiştir. Şimdi bu nasıl bir iştir? Her vesile ile laik, Atatürkçü olduğunu söyleyen 12 Eylülcülerin yaptığı işe bakın.

1978 yılında TÖB-DER'in düzenlediği Eğitim Kurultayını hatırlarsınız; biz o kurultayda aldığımız ve ilan ettiğimiz kararlarda, din eğitiminin Türkiye'deki bütün toplumu, hatta rejimi tehdit eden bir boyuta vardığını, geçmişte sadece eğitimli din adamları yetiştirmek üzere kurulmuş din okullarının, artık mevcutlarının ihtiyacın çok üstünde olduğunu belirterek, İmam-Hatip liselerinin ve Kuran kurslarının azaltılmasını, kapatılmasını, kontrol altına alınmasını söylemedik mi, yazmadık mı? Bizim o zaman söylediklerimizin ne kadar doğru olduğu yakın yıllarda ortaya çıkmadı mı?

Mesleğimiz, konumuz işimiz gereği doğruları söyleyip toplumu uyandırmak istedik diye 12 Eylülcüler bizim hayatımızı karartmaya, örgütümüzü mahvetmeye soyundular. Aradan çok az bir zaman geçti ve onların meslekdaşları bu defa İmam-Hatip liseleri ve Kuran kurslarının çok büyük bir tehlike olduğunu nihayet anladılar. Bu işi en iyi bilen, mesleğimiz gereği biz olduğumuz için mi bize o acıları çektirdiniz? Örgütümüzü kapattınız ve bir de din dersi okutulması mecburiyetini anayasada maddeleştirdiniz. Şu memlekette, çoğu insan ve kurum kendi işinden çok başka işlerle ilgilenir. Umarım bundan sonra böyle olmaz; herkes kendi işine bakar ve eğitimi de öğretmenlere bırakırlar.

Değerli arkadaşlar, dikkatinizi çekmek istiyorum; Din Dersi mecburiyeti hâlâ geçerli. Mevcut anayasa askerlerin dayattığı bir anayasa. Bu anayasayı değiştirmek, tümüyle değiştirmek, en başta 12 Eylül'ün mağduru durumunda olan siyasetçilerin işi değil mi? En azından bir onur meselesidir bu. Ayrıca, anayasalar halkın devletle olan bir temel sözleşmesidir. Ve halkın özgür iradesiyle olur. Bir dayatmayla anayasa olmaz. Çok mu zordur bir anayasa taslağı hazırlayıp, halk oyuna sunmak? Aradan yıllar geçti, 18 yıl geçti, hâlâ bu anayasanın yasadışı maddeleriyle uğraşılıyor. Tümüyle değiştirilmesini kimse ele almıyor. Politikacılar işlerine gelen konularda anayasaya yama yapıyorlar.

Değerli arkadaşlarım, TÖB-DER kapatılırken kullanılan gerekçelerden bir tanesi ve en önemlisi, Demokratik Eğitim Kurultayının dokümanlarıydı, kararlarıydı ve o dokümanların büyük kısmının cemselere bindirilip, SEKA'ya kağıt hamuru yapılmak üzere götürüldüğünü biliyoruz. Bir demokratik eğitim kurultayı topladı diye bir meslek örgütü kapatıldı; yöneticilerine ağır cezalar verildi. Ben ve yakalanamayan, yurtdışında olan 19 kişinin dosyası ayrıldı. 2. Ağır ceza mahkemesine gönderildi. Aynı iddialarla ve belgelerle gıyabımızda, üstelik savunma hakkımızı kullanmadan yargılandık, beraat ettik. Bu nasıl adalet? Bu bir hukuk skandalı. Cumhuriyet tarihinde bundan büyük bir hukuk skandalı yok.

Benden önce konuşan arkadaşlar da değindiler. Bu adaletsizliğin bir boyutu da, hareketimizin Cumhuriyet tarihi boyunca mevcut bütün maddi birikime, devletin el koymasındır. Öğretmen hareketinin taşınır, taşınmaz malları içinde devletin bir kuruluş parası yok. Öğretmenlerin gönüllü aidatlarıyla oluşturulan maddi değerler zorla gasp edildi; bu durum hâlâ sürüyor. Siyasilerimiz, kendi partilerinin mallarını, hatta Demokrat Partinin mallarını geri aldılar. Fakat TÖB-DER'in mallarının iadesi konusunda hiç bir girişimde bulunmadılar. Girişimlerimiz esnasında bize hak verdiler, söz verdiler; fakat haksızlığı gidermek konusunda hiçbir şey yapmadılar.

Değerli arkadaşlar! Ortada iki tane mahkeme kararı var; biri mahkumiyet, öbürü beraat. Bir üçüncü mahkeme bulamadık. Türk hukuk sisteminde maalesef bu gibi hallerde başvurulacak başka bir adli merci yok. Şimdi huzurunuzda bir çağrıda bulunmak istiyorum: En başta bu yılın adalet yılı olacağını, hukuk yılı olacağını ilan eden sayın Başbakan -bu yıl adalet ve hukuk yılı olacaksa,- önce şu TÖB-DER'in mallarını devretmekle işe başlayın! İkincisi 12 Eylül'den mağdur olan Başbakan yardımcısı, Cumhurbaşkanı, o kişilere de çağrıda bulunuyorum: Devlet adına iş yapıyorsunuz, devleti temsil ediyorsunuz, devleti ululuyorsunuz, kutsuyorsunuz, seviyorsunuz, herkesin de böyle olmasını istiyorsunuz. Buna bir diyeceğimiz yok. Ama Devletin, haksız yere el koyduğu öğretmen hareketinin mallarını lütfen geri verin! Bu konuda çaba harcayın! Huzurunuzda bu çağrıda bulunmak istiyorum. Ayrıca TÖB-DER'in ve fiili devamı, mirasçısı olan Eğitim Sen'e de bu konuda huzurunuzda görev veriyorum: Bu kavgayı verin! Değerli konuklar ve sevgili arkadaşlar, son 45-50 yılda bir şey oluştu eğitimde, öğretmenlik bir meslek olmaktan çıkarıldı. Ben anımsıyorum, TÖS zamanında arkadaşlarımız bir araştırma yapmışlar ve eğitim yaşamında, 35 ayrı kaynaktan öğretmenin olduğunu tespit etmişlerdi. Şimdi bilmiyorum herhalde, 70 falan olmuştur. Yani, Türkiye'de herkes öğretmenlik yapabilir. Öğretmenlik, sadece bir bilgi aktarımı olarak düşünüldüğü için ve bilgi aktarmanın da çok kolay bir iş olduğu sanıldığı için böyle yapılmıştır. Oysa ki öğretmenlik her meslek kadar, hatta her meslekten daha çok ustalık ve uzmanlık ister. Bunu siyasilere anlatamadık. Bu gidişle de anlatmamız çok zor olacak.

Öğretmen ihtiyacı mı var? Kolay efendim: Elezzer'den mezun olan adamları alırsın, temel eğitim okullarına öğretmen yaparsın. Üniversite mezunu çok insan var; onlarla öğretmen açığını kapatırsın bu da yetmezse lise mezunlarını vekil öğretmen olarak atarsın. Üniversite mezunları Türkiye'de çöpçü olmak için sınava giriyorlar.

Değerli arkadaşlar, benim bütün mesleklere saygım var. Ama en az bunlar kadar da kendi mesleğime saygım vardır. Toplumda herkesin bu mesleğe saygısının olmasını istemek bizim hakkımızdır. En başta siyasilerden bunu istemek hakkımızdır.

Bugün onbinlerce öğretmen açığı olduğunu öğreniyoruz. Meslek dışı yığınla insan öğretmen olarak görevlendirildiği halde, yine de yığınla açık var. Peki kardeşim, sen nasıl bakanlıksın ki, bir planlama yapamıyorsun. Öğretmen ihtiyacını yıllara göre planlayamayıp, ona göre öğretmen yetiştirme konusunda politikalar üretmiyorsun. Ne işe yararsın sen; sen nasıl devletsin ki, kaç tane veteriner ihtiyacın olduğunu bilmiyorsun; ziraat mühendisini bilmiyorsun. Yığınla adamı o fakültede okutuyorsun,

sonra iş veremiyorsun; öğretmen açığını kapatmak için “buyurun öğretmenlik yapın” diyorsun. Böyle iş olur mu?

Biz bütün bunlara karşı çıktık, çıkıyoruz ve çıkacağız. Çünkü haklıyız. Doğruları söylemeye devam edeceğiz. Başka bir yolumuz yok. Anlatıncaya kadar, kabul ettirinceye kadar doğruları söylemeye devam edeceğiz. Doktorun, mühendisin marangozun, demircinin vekili olamayacağı gibi, öğretmenin de vekili olamayacağını anlatacağız.

Değerli arkadaşlarım, son kırk elli yıldır öğretmen hareketinin, genelde öğretmenlerin Milli Eğitim Bakanlarıyla yıldızları hiç barışmaz. Bu nasıl iş, nasıl bir karmaşadır? Bu ülkenin öğretmenlerinden kuşku duymaya, onları potansiyel suçlu olarak görmeye kimin ve hakkı var? İnsanseverlik, hakseverlik, yurtseverlik konularında bizimle kantara çıkacak herkesten daha ağır basarız.

Cumhuriyet'in, kurulduğu tarihten bugüne kadar, elli beş hükümet ve en azından elli M.E.B. geçti. Şimdi öğretmen olarak bizler, bunların içerisinde birkaç tanesini hatırlıyoruz. İsmen, mesela bir tanesi, en önemlisi, Hasan Ali Yücel. Onu unutmuyoruz, unutamıyoruz, unutmayacağız! Ama yakın yıllardaki bakanların bile isimlerini unuttuk. Niye? Eğitimde hiç olumlu iş yapmadılar. Hiç bir iz bırakmadan çekip gittiler. Onun için unuttuk. Hatta bize kötülük yapanlarını bile hatırlamıyoruz. Onları bile unuttuk ve unutacağız.

Değerli arkadaşlar, akıllı bir Milli Eğitim Bakanı, öğretmenlerin birleşik aklını temsil eden öğretmenler sendikasına yanaşıp; onun desteğini, enerjisini arkasına alır. Akıllı bir Milli Eğitim Bakanı böyle yapar. Eğitim sorunlarını çözmek üzere yola çıkan Milli Eğitim Bakanı eğer öğretmenlerin desteğini almıyorsa, başarılı olma şansı hiç-yok. Bunu anlatmalıyız. Ama görüyorsunuz ki, siyasiler, siyaseten bize yakın olsalar bile, bu alışkanlıklarından vazgeçemiyorlar. Bu yüzden demokratik mücadelemiz daha çok sürecektir.

Evet, sözü uzattık; fazla zamanınızı almak istemiyorum. Eğitim Sen'lilere şunu söylüyorum: Yolunuz uzun, çetin, ama mücadeleniz onurlu. Kararlıca yürüyün, kolay gelsin, teşekkür ediyorum!

Erol Savumlu (Sunucu)

Değerli dostlar, bu güzel konuşmayı bir tabloyla sonuçlandırmak istiyorum. Eğitim emekçileri tarihinin sembolü olmuş genel başkanları sayın Niyazi Altunya, lütfen buraya, sayın İsmet Aktaş, sayın Yıldırım Kaya, sayın Feyzullah Ertuğrul, sayın Mustafa Kasaca, sayın Genel Başkanımız Kemal Bal. Değerli dostlar, sekiz yıllık eğitim emekçilerinin mücadelesinde tarih yazdınız. Tarihin sembolü olmuş genel başkanları sizlerin huzurunda. Eğitim emekçileri adına şükranlarımı sunuyorum. Lütfen kabul etsinler.

Değerli dostlar, zamanımız gerçekten kısıtlı, ama bizi destekleyen bize güç veren dostlarımız o kadar çok ki bu bizi mutlu ediyor. Ama kürsüde onlara kendilerini ifade etme ve bizi destekleme hakkı verememenin de üzüntüsü içindeyiz. Şimdi ben çeşitli zamanlardan beri Demokratik Eğitim Kurultayı'mıza destek veren ve davetimize uyararak, buraya kadar gelip, bize ayrıca destek veren dostlarımızı burdan sizlere duyurmak ve okumak istiyorum. Daha önce konuşma yapmış dostlarımızı tekrar anmak istiyorum: Sıra ile hepsini okuyacağım. T.B.M.M. Başkan Vekili sayın Uluç Gürkan, Milli Eğitim Bakanlığı Müsteşar Yardımcısı sayın Cevdet Cengiz, KESK Genel Başkanı sayın Siyami Erdem, DİSK Genel Başkanı, sayın Rıdvan Budak Gültekin Gazioğlu, Niyazi Altunya, İsmet Aktaş, Mustafa Gazalçı, Tüm Öğretim Üyeleri Derneği Genel Sekreteri, Sayın Mustafa Altıntaş, HADEP Genel Başkan Yardımcısı sayın Mehmet Saten, İşçi Partisi Genel Başkan Yardımcısı sayın Hasan Yalçın, Emeğin Partisi Ankara İl Başkanı sayın Haydar Kaya, HADEP Ankara İl Başkanı sayın Kemal Bülbül, ve şu anda aramızda olan Mamak Belediye Başkanı sayın İsmail Değerli; şu anda aramızdan ayrılmış olan veya ayrılmakta olan sayın, Ankara Milli Eğitim Müdürü Behçet Yavuz, KESK'e bağlı, sendikalarımızın genel başkanlarından Sayın Cengiz Faydalı, Enerji Yapı-Yol-Sen Genel Başkanı sayın Enver Önder, Veliler Derneği Genel Başkanı Mustafa Aydoğan, Köy Enstitüleri ve Çağdaş Eğitim Vakfı Genel Başkanı ve hocalarımız Sayın Sadun Aren, Sayın Mesut Gülmez ve daha ismini sayamadığım, bize destek veren bilinçli dostlarımız. Ayrıca onlara teşekkür ediyorum. Hepinizin ismini, eğitim emekçilerinin mücadelesine emek vermiş sizlerin isimlerini burada olanların olmayanların isimlerinizi saysam yine yetmez. Ama bazı sembol isimleri okuyacağım: Sayın Hızır Ekşi, Binalı Seferoğlu, Sezai Kaynak, İlhan Alkan, Tahsin Doğan, hepinize şükranlarımı sunuyorum. Sağ olun, var olun. Kurultayımıza telgraf göndererek başarı dileklerini ileten CHP Genel Başkanı Sayın Deniz Baykal'a teşekkür ediyorum. Bu arada sözlerimi eski Genel Başkanımız, kalması hesabıyla buraya davet ettiğim, ama partisini anons etmediğim Sayın Yıldırım Kaya için düzeltiyorum.

Kardeş sendikaların temsilcilerini sırayla davet ediyoruz. Ve şimdi sıra kardeş, dost Kıbrıs eğitim emekçileri sendikaları temsilcilerinden Mehmet Süleymanoğlu'nda.

MEHMET SÜLEYMANOĞLU

KTOEÖS Merkez Yönetim Kurulu Üyesi

Değerli dostlar, hepinizi Kuzey Kıbrıs'ta örgütlü öğretmenlerin %99' unu temsil eden Kıbrıs Türk İlkokul Öğretmenler Sendikası KİÖES ve Kıbrıs Türk Orta Eğitim Öğretmenler Sendikası adına saygıyla selamlıyorum.

Eğitim Sen'in düzenlemiş olduğu Demokratik Eğitim Kurultayı'nın Türkiye'de, dünyada ve ülkemizde yeni eğitim perspektifleri geliştirmemize büyük katkı sağlayacağı inancındayım.

Değerli katılımcılar, bizler Kuzey Kıbrıs'ta öğretmen haklarının mücadelesi içerisinde bir grev sürecini yaşıyoruz. Yasal hakkımız olan grev hakkımızı kullanırken

siyasal iktidar: "Ben grevdeki sendikalarla görüşmem" tavrını sergilemektedir. Eğitim sorunlarının içinde öğretmen sorunlarının önemli bir boyut taşıdığına inanan bizler, öğretmenlerin ekonomik, sosyal hakları için grevdeyiz. Tüm dünya öğretmenlerinin mücadelemize duyarlı olacağına inanıyoruz.

Değerli dostlar, günümüzde siyasal iktidarlar, halkın sosyal, ekonomik haklarına saldırılarını sürdürmektedirler. Eğitime ve sağlığa ayrılan pay hızla küçülmektedir. Bir başka ifadeyle eğitim ve sağlık hızla özelleştirmektedir. Bilgi, pazarda satılan bir meta haline gelmiştir. Bu olgu, öğretmenin dönüştürücü rolünü olumsuz etkilemektedir. Özel okul, özel sınıf, özel ders olgusu öğretmenleri halkın mücadelesinden koparma koşullarını yaratmaktadır. Öğretmen örgütlerinin en önemli görevlerinden birisi de eğitimdeki özelleştirmeye karşı durmak olmalıdır.

Günümüzde yeniden yükselen milliyetçilik ve şövenizm akımına karşı eğitim, antişöven, antimilitarist anlayışlardan mutlaka uzak kılınmalıdır. Ülkemiz bu militarist, şövenist anlayıştan payına düşen olumsuzlukları en acımasız bir şekilde yaşamaktadır.

Değerli dostlar, bu duygularla Eğitim Sen'in düzenlediği Demokratik Eğitim Kurultayı'nın Türkiye'ye ve tüm dünyaya, eğitime bakışta yeni bir ivme katacağına inanıp hepinize çalışmalarınızda başarılar dilerim. Teşekkür ederim.

Siyami Erdem
KESK Genel Başkanı

Rıdvan Budak
DİSK Genel Başkanı

ÇALIŞMA YÖNTEMİ HAKKINDA BİLGİLENDİRME

Cemal ÜNLÜ
Merkez Eğitim Sekreteri

ÇALIŞMA YÖNTEMİ HAKKINDA BİLGİLENDİRME

Erol Savumlu (Sunucu)

Değerli dostlar, kurultayımıza birazdan ara vereceğiz. Ama katkısı olan, bizzat çabası olan kendi sekreterliğinin ürünü olan Eğitim Sekreterimiz Cemal Ünlü arkadaşımızı teknik bilgi vermek üzere buraya davet ediyorum.

CEMAL ÜNLÜ

Değerli arkadaşlar, değerli konuklar, günün bu saatinde biraz yorulduğunuzun farkındayım, o bakımdan ben de daha önce hazırlamış olduğum konuşmayı yapmayacağım. Sadece bu konuşmamda Demokratik Eğitim Kurultayı ile ilgili bir takım teknik bilgiler vereceğim. Gerek sizlerin gerekse kamuoyunun bildiği gibi kurultay çalışmalarımız son 8-9 aydır yoğunlaştı. Değerli arkadaşlar, bugün burada, onun ürünlerini 5 gün boyunca tartışacağız. Bizim, Demokratik Eğitim Kurultayı'nı düzenlemedeki amacımız şuydu: Türkiye'nin eğitim problemi ülkenin en önemli sorunlarından birisi. Bizim dışımızda herkes bu konuyu tartışıyor. Bakanlık da sorunu ABD uzmanlarına havale etmiş. Başında milli olan bir bakanlık kendi öğretmenlerine ve kendi yurttaşlarına güvenmiyor; eğitim politikalarının çözümü konusunu ve belirlenmesi konusunda dışarıdan, ABD uzmanlarından yardım bekliyor.

Biz bu kurultayımızda kamoyuna bir mesaj vermek istiyoruz: Biz buradayız ve sorunların çözümünde tarafız. O bakımdan, kurultay çalışmalarımızda, sadece bildik sorunları tespit etmekle yetinmedik. Aynı zamanda kurultay kitapçığında gördüğünüz gibi ve kapanış konuşmasında göreceğiniz gibi, tespit ettiğimiz konularla ilgili olarak çözüm önerileri üzerinde de ağırlıklı olarak çalıştık. Bu çalışmalarımızda bize, yardımlarını bilgilerini esirgemeyen pek çok değerli akademisyen, pek çok fedakar meslektaşımız katkıda bulundu. Kendilerine huzurlarımızda teşekkür ediyorum.

Değerli arkadaşlar, kurultayımızda on altı ana başlıkta tartışmalar yapacağız. Bugün ve yarın komisyon çalışmalarımız olacak; üçüncü, dördüncü ve beşinci günlerde de komisyonlarımızın üretmiş oldukları raporları burada komisyon sözcüleri, huzurlarımızda size sunacaklar. Komisyon çalışmalarımızı üç ayrı yerde yapacağız; bunları sizlere okuyorum: Yapılanma Komisyonu (H) blok (A) sınıfında olacaktır. Felsefe Komisyonu (H) blok (B) sınıfında; Öğretmen Komisyonu (H) blok (C) sınıfında; Program Komisyonu (I) blok (A) sınıfında; Dil Komisyonu (I) blok (B) salonunda çalışacak. Diğer komisyonlar; Denetim Komisyonu, Bilgi Toplumu Örf ve Değerlendirme Komisyonu Otelcilik ve Turizm Meslek Liseleri salonlarında çalışacaklar. Çevre Komisyonu ve Kadın Komisyonu 1 No'lu şube salonunda, İnsan Hakları, Ders Kitapları ve Memur ve Hizmetli Komisyonları ise 2 No'lu şube salonunda çalışacaklardır.

